

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ὦ σ σ α. Τὸ γ λ ὦ σ σ ᾶ ζ ὠ δι' ἀπώ-
λειαν οὐρανώσεως. Πβ. γ ρ ὁ σ ι α - γ ρ ὁ σ α, κ ρ α σ ι ᾶ -
κ ρ α σ ᾶ κ.τ.τ.

1) Διὰ τοῦ ἄκρου τῆς γλώσσης γεύομαι τι πρὸς δοκιμήν,
λαμβάνω πρὸς βρῶσιν ἢ πόσιν ἐλαχίστην ποσότητα Α. Ρου-
μελ. (Στενήμαχ.) Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν. Ἀκρ. Βρύσ. Ψαχν.
κ.ά.) Ἡπ. (Βίτσ. Ζαγόρ. Ἰωανν. Κουκούλ. κ.ά.) Θεσσ. (Ζα-
γορ. Κακοπλεύρ. Μοσχᾶτ. κ.ά.) Θράκ. (Αἴν.) Πελοπν. (Αἴγ.
Ἀνδρίτσ. Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Κλειτορ. Κόκκιν. Μάν.
Παιδεμέν. Παππούλ. Πυλ. Τριφυλ. Χατζ. κ.ά.) Σάμ. Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀχυρ. Φθιώτ. κ.ά.) Λεξ. Πρω.
Δημητρ.: Δὲν τοῦ γλωσσισιάζου τοῦ κρασί, γιατί' εἶναι πικρὸ
Αἰτωλ. Δὲν ἄφηκε καὶ μᾶς νὰ τὸ γλωσσάσουμε τὸ γιαχνὶ
λιγούλι Παιδεμέν. Δὲν τὸ γλώσσαξε καθόλου τὸ φαί, γιατί
τοῦ φάνηκε πὺς εἶχε πολὺ ἀλάτι Γαργαλ. Τοῦτ' τοῦ πιδὶ νὰ
μὴ γλουσσάζ' τοῦ κρέας! Ψαχν. Οὔτι κριάς οὔτι τυρὶ οὔτι
γάλα γλουσσάζ' Ἀκρ. Εὐτοῦνες τ'ς πέτουλες δὲ μπορῶ νὰ
τὶς γλωσσισιάσω (πέτουλες=τηγανίτες) Χατζ. || Φρ. Δὲν τοῦ
γλωσσισιάζ'ν οὔδι τὰ σῆ'λλιά (ἐπὶ τροφίμου σκληροῦ ἢ ἄλλως
ἀκαταλλήλου πρὸς βρῶσιν, καὶ μεταφ. ἐπὶ λόγου τραχέος
καὶ ὑβριστικοῦ) Ζαγόρ. β) Καὶ τριτοπροσώπως, τρώγεται,
εἶναι ἐδώδιμος, βρώσιμος ἐνθ' ἄν.: Τὸ κρέας δὲ γλωσσισιάζεται
ἀπὸ τὴν ἀρμύρα Κόκκιν. Πυλ. Τοῦ φονμὶ δὲ γλουσσισιάζει,
γιατ' εἶναι πικρὸ Αἰτωλ. Εἶναι πολὺ καυτὸ τὸ φαί καὶ δὲ
γλωσσισιάζεται Λεξ. Δημητρ. Δὲ γλωχιάζεται τὸ φαί (εἶναι
ἀηδιαστικὸν εἰς τὴν γεῦσιν) Μάν. 2) Βόσκω, νέμομαι, ἐπὶ
βοσκημάτων Πελοπν. (Κοντογόν. Τριφυλ. Χατζ. κ.ά.) Λεξ.
Δημητρ.: Τὸ λιανοτρίφυλλο δὲν τὸ γλώσσισιασε κανένα πρό-
βατο (λιανοτρίφυλλο = εἶδος χνουδωτοῦ τριφυλλιοῦ) Κον-
τογόν. Τὸ γιόμα δὲ γλωσσισιάζον τὰ πρόβατα τὸ γρασίδι
Τριφυλ. Οἱ γίδες γλωσσισιάζονε τ'ς τὰ θερισμένα Λεξ. Δη-
μητρ. 3) Κακολογῶ Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. β) Αὐ-
θαδιάζω διὰ λόγων Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Τί γλωσσισιάζεις
τόσην ὥρα; Συνών. γ λ ὦ σ σ ε ὕ ω 3, γ λ ὦ σ σ ῖ ζ ω 2,
κα κ ο λ ο γ ὶ ω, κα κ ο κ ρ ἔ ν ω.

γλωσσισιάρης ἐπίθ. Πόντ. (Οἰν.) γλωσσᾶρης Πόντ. (Κε-
ρασ.) Θηλ. γλωσσᾶραινα Πόντ. (Κερασ. Ὀφ. Τραπ.) Οὐδ.
γλωσσᾶρικον Πόντ. (Κερασ. Οἰν.) γλωσσᾶρ'κον Πόντ. (Ὀφ.
Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ὦ σ σ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ι ᾶ ρ ης.

Γ λ ὦ σ σ ᾶ 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γλώσσισμα τό, Ἡπ. γλώχισμα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)
Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ὦ σ σ ῖ ᾶ ζ ὠ.

Δοκιμὴ φαγητοῦ διὰ τῆς γλώσσης, λήψις ἐλαχίστης πο-
σότητος τροφῆς ἢ ποτοῦ ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἔχει γλώχισμα τὸ
φαί (εἶναι ἀκατάλληλον πρὸς βρῶσιν) Μάν.

γλωσσίδα ἡ, Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Πελοπν.
(Γαργαλ. Μεσσην. Τριφυλ. κ.ά.) — Λεξ. Βάιγ. Δημητρ.
γλωσσία Κύπρ. (Μένοικ. Παλαιοχ. κ.ά.) βλωθ-θία Κύπρ.
(Μένοικ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὗς. γ λ ὦ σ σ ῖς.

1) Μικρὰ γλῶσσα Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Συνών.
βλ. εἰς λ. γ λ ὦ σ σ ᾶ κ ι 1. 2) Ἡ γλωσσὶς τοῦ αὐλοῦ
Κύπρ. — Λεξ. Βάιγ. Δημητρ. 3) Ἡ γλωσσὶς τοῦ κώδωνος
Πελοπν. (Γαργαλ. Μεσσην. Τριφυλ. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ.
Συνών. γ λ ὦ σ σ α 8γ. 4) Ἀωρὶς δέρματος καλύπτουσα τὸ

ὑπὸ τὰ κορδόνια τῶν ὑποδημάτων μέρος τῶν ποδῶν Κύπρ.
(Μένοικ. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ. Συνών. γ λ ὦ σ σ α 8ιγ,
γ λ ὦ σ σ ῖ δ ι. 5) Ὁ τροχίσκος τῶν τροχαλιῶν τοῦ ὕφαν-
τικοῦ ἱστοῦ Κύπρ. (Μένοικ. Παλαιοχ. κ.ά.). Συνών. κα ρ ἑ-
λ ι, κα ρ ε λ ὁ ψ υ χ α, κα ρ ο ὕ λ ι. 6) Ἡ λεπίς τῆς
ρυκάνης Κύπρ. 7) Τὸ ἐμβολὸν τῆς κλειδωνιᾶς Λεξ. Δημητρ.
8) Τὸ ἡλαττωμένον κατὰ τὸ πάχος ἄκρον σανίδος, τὸ εἰσερ-
χόμενον ἐντὸς ἀντιστοίχου ἐντομῆς ἄλλης τοιαύτης Λεξ.
Δημητρ. 9) Τὸ ὄργανον τοῦ λόγου ὑποκορ. Ἐρεικ. Κέρκ.
Μαθράκ. Ὁθων.: Ἐχει μιὰ γλωσσίδα καὶ κρένει σὰ δι-
κηγόρος (κρένει = ὀμιλεῖ) Ὁθων.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλωσσίδα Μύκ.

γλωσσιδάκι τό, σύνθηθ. κλωσσιδάκι Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ὦ σ σ ῖ δ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ά κ ι.

1) Πολὺ μικρὰ γλῶσσα σύνθηθ. 2) Ἡ κλειτορὶς τοῦ γυ-
ναικείου αἰδοίου Κεφαλλ.

γλωσσιδᾶς ὁ, ἐνιαχ. γλωιδᾶς Πελοπν. (Οἷτυλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ὦ σ σ ῖ δ ι.

Τὸ φυτὸν Κοτυληδὼν ἢ κονδυλόρριζος (Cotyledon tube-
rosa) τῆς οἰκογ. τῶν Σαρκοφυλλιδῶν (Crassulaceae).
Συνών. ἀ μ ᾶ ρ α ν τ ο ς 1, λ υ χ ν α ρ ᾶ κ ι, φ ω τ ῖ τ σ α.

γλωσσίδι τό, γλωσσίδιν Κύπρ. γλωσσίδι κοιν. γλουσσίδιν
Λυκ. (Λιβύσσ.) γλουσσίδ' βόρ. ἰδιώμ. γλωσσίν Κύπρ. γλωσ-
σί Ρόδ. Κάμπ. Κάσ. Χάλκ. κλωσσίδι Ζάκ. Κεφαλλ. γλουσσί
Στερελλ. (Παρνασσ.) γρουσσί Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.) Πληθ.
γλουσσίζα Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὗς. γ λ ὦ σ σ ῖ δ ι ο ν, ὑποκορ. τοῦ οὗς.
γ λ ὦ σ σ α. Ὁ τύπ. γ λ ὦ σ σ ῖ ν, γ λ ὦ σ σ ῖ, γ λ ο υ σ-
σ ῖ καὶ γ ρ ο υ σ σ ῖ ἐκ τοῦ διαμέσου τύπ. γ λ ὦ σ σ ῖ ν,
ἐκπεσόντος τοῦ δ μεταξὺ τῶν φωνηέντων.

1) Μικρὰ γλῶσσα σύνθηθ. καὶ Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): Ἐν
μοζοῦντα τὸ γρουσσί τοῦ καμπζίου (πονεῖ ἢ γλωσσίτσα τοῦ
παιδιοῦ) Μέλαν. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ὦ σ σ ᾶ κ ι 1. β) Ἡ
μικρὰ γλῶσσα τοῦ βρικόλακος, ὁ ὁποῖος πιστεύεται ὅτι ἔχει
δύο τοιαύτας Στερελλ. (Αἰτωλ.) 2) Ἡ γλῶσσα Στερελλ.
(Ἀράχ.): Φρ. Βγάν' τοῦ γλουσσίδ' (βγάλε τὴν γλῶσσαν σου,
δηλ. σόπασε' ἀρά). 3) Πᾶν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον προέχει, ἐξέ-
χει ὡς γλῶσσα σύνθηθ. καὶ Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.) καὶ δὴ
α) Ὁ εἰς εἶδος γλώσσης σχηματισμὸς τῆς κόμης περὶ τὸ μέ-
τωπον, ὁ ἀποσκοπῶν εἰς καλλωπισμὸν Μέλαν.: Ξεῖκα, κ'
εἶναι τὰ γρουσσίζα μι; (κοίταξε, καλὰ εἶναι τὰ γλωσσάκια
μου;) β) Τὸ πληκτρον τοῦ κώδωνος σύνθηθ. καὶ Τσακων. (Μέ-
λαν. κ.ά.): Τοῦ γλουσσίδ' d' κ'δουνιού Ἡπ. (Δωδών.) Τὰ
κ'δούνια ἔχ'νι ἓνα γλουσσίδ' Στερελλ. (Φθιώτ.) Ἐπισ' τοῦ
γλουσσίδ' ἀπ' τοῦ κυπρὶ Στερελλ. (Τσουκαλᾶδ.) Ἡ καβάνα
τῆς Πεπαδῆς ἔχει ἓνα γλωσσίδι μ' ἓνα μεγάλο τσόδρο (= ρό-
ζο) Πελοπν. (Ξεχώρ.) Γιατ' δὲ βαρεῖ τὸ κονδούνη; Ἐπεσε
τὸ γλωσσίδι; Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Τὸ γλωσσίδι τῆς σάν
κάτι νὰ λέη, ὅταν ἀρχίζη νὰ σκορπᾷ τ'ς τὸν ἀέρα τὶς γλυκο-
μελάχολες ἄγριες μελωδίες Κ. Παρορ., Ἀπὸ τῆ ζωῆ τοῦ
δειλ., 61 || Φρ. Κ'δούν' χουρὶς γλουσσίδ' (ἐπὶ δειλοῦ καὶ
ἀτόλμου) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Εἶναι καμπάνα χωρὶς γλωσσίδι
(συνών. μετ' τὴν προηγουμ.) Κεφαλλ. Ἐπιασε τὰ γλωσσίδια
(ἐπὶ τῶν εὐρισκομένων εἰς δυσχερῆ θέσιν) Ζάκ. || Αἰνιγμ.

Ἄ δὲ χτυπήσ' οὐ κόπανους, ἢ στέργα δὲ γιμῖζ'
(τὸ πληκτρον τοῦ κώδωνος καὶ ἡ ἐκκλησίᾳ) Σάμ. || Ἄσμ.

